

Bayer Zsolt: Ó, hát ezeket már Karinthy is ismerte!

2025 november 05. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Mármint a tiszásokat.

Íme:

? AD NEKEM TÉMÁT

Az az úr, aki itt ül az asztalom mellett, öt perccel el?bb ült le az asztalomhoz, és így szólt:

– Remélem, nem zavarom.

– Ó! A legkevésbé! – kiáltottam csendesen, és az üres papír fölé hajoltam, ráírva ezt a számot: öt, mintha már az ötödik kutyanyelven tartanék. Gyorsan leírtam ezt a szót: miszerint.

– De úgy látom, ön dolgozik.

– Nini – mondtam. – Csakugyan. Ha nem figyelmeztet rá, észre se veszem.

– Na, akkor nem zavarom. Mit ír?

– Ó, semmi. Igazán jelentéktelen dolog. E... egy kis színdarab. Egy kis filozófiai szakmunka a magányról. Azt fejtegetem, hogy a munkához feltétlen magány kell, tetszik tudni...

– Hehe! Ezek az újságírók. Na, akkor nem zavarom. Hosszú lesz?

– Dehogy!... Csak egy egész rövid kis dolog...

– Na, csak írja, írja, maga író.

– Hát... ha megengedi...

– Persze hogy megengedem. Tudja, ez a mindenféle írás, én már évek óta nem olvasok semmit. Nem érdemes... Az olyan ember, mint én... aki kétszer is bejárta a világot... az egy kész regény, kedves uram, az egy kész regény, higgye el... Ha én azt magának elmondanám, amiken én már keresztülmentem, akkor maga...

– Bocsánat – szólok közbe szerényen –, nem zavarja önt a társalgásban a tollpercegés?

– Dehogy, csak írjon egész nyugodtan, engem nem zavar. Az én idegeim, az én vasidegeim fel se veszik az ilyesmit... Hehe, fiatalember. Mert én nem írom meg a dolgokat... az ám! Ezt írja meg egyszer, író úr!

– Ó! Nagyon kedves...

Vállamra csap.

– Látja, én tudnék magának témát adni, azt aztán megírhatja! Amiken én keresztülmentem, ha azt egy író megírja, hát a népek azt mondják rá: na, aszongyák a népek, hát ezt csak úgy kitalálták. Ezt írja meg egy író. He! Író úr, ezt írja meg! Mi? Ehhez mit szól?

Alsó ajkát el?retolja a szájára, és fölfelé bökdös a fejével.

– Nagyszer?! Ccc! ccc! – álmélkodom. – Igazán nagyszer? volna. Miért nem írja le egyszer?

Megvet?en legyint.

– Tudja, kérem... nekem nem kell. Én nem bajlódom ilyesmivel. A fene ott egye ki. Mit, hogy nekem jöjjenek a kiadók... meg aztán mindjárt görcs áll a kezembe. Nem kell nekem, hagyom ?ket. Hanem adok én magának olyan témát egyszer, hogy ha azt megírja, aztat szétkapkodják, hogy házat épít bel?le... mert olyat még nem írtak...

– Ó! Nagyon lekötelez... de igazán nem merném megfosztani...

– Mit! Nekem nem kell! Mit csinálók én vele? Na, majd egyszer elmondom magának; aztán azt írja meg, író úr,

hogy én hogy kerültem Amerikába! He?

– Roppant érdekes lehetett.

Ököllel mellbe vág.

– Érdekes! Mondja, hogy: csuda. Azt mondja.

– Hát...

– Vagy azt írja meg, hogy mihez fogtam én Amerikában, amikor kikerültem. Hogy havat lapátoltam... ezzel a tulajdon két kezemmel itt ni... elhiszi? Ezzel a két kezemmel... havat lapátoltam... ezt írja meg...

Az orrom alatt hadonászik. Furcsa, már láttam szebb kezeket havat lapátolni. Nem megy a fejembe, miért ne lehetne ezekkel havat lapátolni.

– Nagyszer?! – mondom.

– Nagyszer?! Azt elhiszem. Ha én egyszer azt magának elmondom, hogy én hogy lapátoltam havat New Yorkban... hát nem lesz szüksége többé témára.

Látom magam, hogy írom a hatkötetes regényt a hólapátolásról.

– Hihetetlen! – mondom. – Mik történnek az emberrel! – mondom. – Nnna! – mondom.

Diadalmasan néz rám.

– Azt elhiszem! – mondja. – Mi? Író úr! He?... Író úr!... Tudok témát adni, mi?! Nem volt kár, hogy ideültem, mi? Tudok, mi?

– Tud! – mondom meggy?z?déssel, és csodálkozással veszem észre, hogy igazán adott.

Ajánló

